

Một người trong lịch sử luôn làm tôi kinh ngạc là Lorenzo Medici, người nắm quyền nước Ý-Đại-Lợi thời Phục-Hung. Ông đã được ghi vào lịch sử với danh-hiệu Lorenzo Đại-đế. Đó chẳng phải là một biệt-danh để-đời đáng tự-hào lắm sao? Đại-đế! Ông được ca-tụng như vậy vì ông tỏ ra rộng-rãi trong mọi việc ông làm. Ông không bao giờ chỉ đơn thuần đáp-ứng điều tối-thiểu; ông luôn cho hết sức mình. Ông không chỉ chạm chân thử vào biên đời, mà ông nhảy ùm bơi lội trong đó. Và vì thế, ông được ca-tụng là Đại-đế.

Ngày nay, một ông vua nước Ý-Đại-Lợi thời Phục-Hung có thể không quá là quan-trọng đối với chúng ta trong cuộc sống. Nhưng tôi nghĩ rằng tinh-thần của sự rộng-rãi, tràn-đầy và bao-la tuyệt đối là điều chúng ta cần để suy-gẫm về đời sống của chúng ta trong Chúa Ki-tô. Thật ra, điều đó căn-bản chính là suy-nghĩ của Thiên Chúa, bởi vì Thiên Chúa không đong lòng thương-xót của Ngài cho chúng ta bằng những đầu bé tí-tí. Thiên Chúa luôn ra-tay với sự rộng-rãi tràn-đầy vô bờ bến, với sự bao-la khôn-lường, khi Ngài ban cho chúng ta những hồng-ân, bao-bọc chúng ta bằng những ơn-lành trong cuộc sống. Chúng ta nhận-thấy sự rộng-rãi của Thiên Chúa chính là mẫu-mực, một lời mời, một mệnh-lệnh rằng chúng ta hãy ra đi và làm y như vậy.

Chúng ta thấy điều này trong bài Phúc-Âm của Thánh Lễ hôm nay (Mt 20:1-16a). Ở đó chúng ta có một ông chủ đi ra tìm người làm vườn nho cho mình. Người thợ đầu tiên được mướn, lúc tảng sáng, được trả số tiền xứng đáng một ngày công. Rồi ông gọi những người khác đến làm việc vào những lần khác nhau trong cùng ngày, và sau cùng đến giờ thứ mười một gần hết ngày làm việc, ông vẫn còn gọi thêm người vào làm. Những người được mướn sau cùng chỉ làm việc khoảng một giờ, lại nhận được tiền công cho một ngày. Bây giờ nếu bạn nhìn sự-việc một cách hẹp-hòi, bạn có thể thông-cảm với những người được mướn từ đầu. Chuyện gì đang xảy ra đây? Bộ chúng tôi đã chẳng làm việc dưới trời nắng thiêu đốt cả ngày đó sao? Lẽ ra chúng tôi nên được trả thêm – áy vạy mà những người chỉ làm có một giờ lại nhận tiền công bằng chúng tôi? Nhưng ông chủ nói, không, này bạn, chẳng lẽ tôi không thể tỏ ra rộng-rãi cho đi những thứ mà thật sự là của tôi hay sao?

Thật ra, điều chúng ta cần là nhìn vào việc này không phải bằng nhãn-quan của những người thợ đầu tiên giận-dữ kia, nhưng là bằng nhãn-quan của ông chủ nhân-hậu. Nếu chúng ta làm điều đó, chúng ta có thể thấy rằng ông đã quyết-định bày-tỏ sự rộng-lượng tràn-đầy cho những người đến sau cùng mà không đáng được hưởng như vậy. Đó là một thông-điệp, phần nào theo tôi nghĩ, cho những Dân-ngoại là những người đến với lịch-sử ơn cứu-độ khá trễ và, trong sự khoan-dung của Thiên Chúa, cũng sẽ nhận-lãnh

nhiều như những người đã đến trước cả nhiều, rất nhiều thế-kỷ. Có thể đó là một phần của thông-điệp.

Nhưng dụ-ngôn này chủ-ý làm nổi-bật sự khoan-dung vô-bò của Chúa. Nó cũng tương-tự như những gì chúng ta thấy trong Dụ-ngôn về Người-con Hoang-đàng (Lc 15:11-32). Khi người con thứ trở về, người cha nhân-từ đối-đãi tử-tế hết mức và tặng cho anh ta nhiều của cải vật chất để ăn mừng, bởi vì anh đã trở về. Người anh lớn tức-giận nói không, không, không – đại-loại như những người thợ đầu tiên trong bài Dụ-ngôn ngày hôm nay – sao cha dám làm như vậy? Đó thật là không công-bằng. Này, con trai của cha, không xứng-đáng được hưởng như vậy. Người anh lớn đã so-đo hết lẽ và rằng đứa em không xứng-đáng được hưởng những thứ cha dành cho. Điều đó dĩ-nhiên là đúng. Tuy nhiên người cha đáp lại rằng đây là em con, đã mất mà nay lại tìm thấy. Và vì thế, chúng ta thấy sự bao-la và lòng khoan-dung đó từ bàn tay của Cha-trên-Trời. Không một ai trong chúng ta xứng-đáng cả.

Chúng ta cần phải hoan-nghehnh điều đó trong cuộc sống của chúng ta, và nhận biết, như tiên-tri I-sai-a nói trong Bài-đọc Thứ-nhất hôm nay (55:6-9), “**tư-tưởng của Ta không phải là tư-tưởng của các ngươi, và đường-lối của các ngươi không phải là đường-lối của Ta, sấm-ngôn của ĐỨC CHÚA.**” Chúng ta cần phải đi sâu vào mầu nhiệm về lòng khoan-dung của Thiên Chúa và suy-niệm. Trước hết, chúng ta là những kẻ lãnh-nhận. Chúng ta nhận nhiều thứ mà chúng ta không đáng được, giống như những người thợ được mướn vào giờ thứ mười một; chúng ta không xứng-đáng được gì, kể cả mạng sống, vậy mà Thiên Chúa ban cho chúng ta điều đó một cách đầy-dẫy tuyệt-vời. Ngài ban cho chúng ta đức-tin, Ngài ban cho chúng ta hồng-ân, Ngài ban cho chúng ta tất cả. Ngài ban cho chúng ta thời-gian, thời-gian mà chúng ta sống – Ngài ban cho chúng ta điều đó. Ngài ban cho chúng ta tất cả. Và vì vậy, chúng ta lãnh-nhận từ sự rộng-lượng bao-la của Thiên Chúa.

Nhưng chúng ta cũng được mời-gọi, với tư-cách là những đầy-tớ, những loài thụ-tạo, những môn-đệ của Chúa, để cho những người khác thấy tinh-thần bao-la vĩ-đại đó, tinh-thần rộng-rãi trong cách sử-dụng những ân-huệ mà chúng ta đã nhận được.

Chúng ta không phải là Chủ. Giả như chúng ta là chủ thì chúng ta cũng không thể nào rộng-rãi cho bằng ông-chủ trong bài Phúc-Âm ngày hôm nay. Không, chúng ta là những đầy-tớ. Chúng ta phải bắt-chước lòng rộng-rãi của Chủ. Chúng ta là những người quản-lý. Có nghĩa chúng ta là những đầy-tớ được ủy-thác với những ân-sủng nhận được từ Chủ, và chúng ta được kêu-gọi để sử-dụng chúng cho đúng, cho có nhiều hoa-quả, như trong bài Dụ-ngôn ở gần cuối Phúc-Âm thánh Mát-thêu (25:14-30): chúng ta thấy rằng ông-chủ trao cho các đầy-tớ những ân-lộc và tài-năng khác nhau. Một số đầy-tớ sử-dụng chúng để sinh lợi, với sự quảng-đại và tháo-vát. Một đầy-tớ khác chỉ biết đem ân-lộc đó chôn dưới đất. Vô-hậu. Vô-ích. Hấn không làm theo tinh-thần của ông-chủ, một tinh-thần tháo-vát. Nhưng chúng ta được kêu-gọi để trở-nên “**những người quản-lý các mầu-nhiệm của Thiên Chúa**” (1 Cr 4:1), những người quản-lý các ân-

sủng của Thiên Chúa. Chúng được ủy-thác cho chúng ta bởi Người-Chủ bao-dung và Ngài kêu-gọi chúng ta sử-dụng chúng cho phải. Rộng-rãi, tháo-vát và sinh hoa-quả.

Chúng ta nên suy-nghĩ về điều đó, đặc-biệt vào Chúa Nhật này mà trong tổng-giáo-phận gọi là Chúa Nhật cho Cương-vị Quản-lý. Đây là lúc chúng ta được gọi để suy-niệm về vai-trò căn-bản đó của người môn-đệ của Chúa Giê-su – để trở-nên người quản-lý biết-ơn vì những ân-sủng lãnh-nhận được từ Thiên Chúa. Chúng ta đều rất là khác nhau – người nhận được đặc-ân này, người nhận được tài-năng khác – chúng ta rất là khác nhau trong lãnh-vực đó, nhưng tất cả chúng ta giống nhau trong cái cách mà chúng ta lãnh-nhận từ bàn tay của Người-Chủ rộng-lượng, Người-Chủ rộng-lượng bao-la, biết bao ân-sủng; chỉ cần chúng ta nhận-ra những ân-sủng này trong chính bản thân và trong những người chung-quanh mình.

Toàn thể cộng-đồng của chúng ta được ban đầy những ân-sủng và thông-thường chúng không được nhận-biết không được cử-hành lễ mừng. Cho nên, qua cương-vị Quản-lý tâm-linh chúng ta được kêu-gọi để nhận-ra ở người khác những ân-sủng họ có và để mời họ mang những ân-sủng này ra thực-hành một cách rộng-lượng, tháo-vát và sinh nhiều hoa-quả.

Bản thân chúng ta được mời để tạ-ơn Thiên Chúa vì những hồng-ân chúng ta đã lãnh-nhận từ bàn tay của Ngài, còn nhiều hơn cả những người thợ của giờ thứ mười một gần như không làm gì mà nhận cả ngày công. Chúng ta lãnh-nhận nhiều hơn thế từ Thiên Chúa nhân-hậu. Và rồi chúng ta được kêu-gọi, khi đã lãnh-nhận những ân-sủng này, dù là gì đi nữa, để sử-dụng chúng cho có hoa-quả và để giúp cũng như mời-gọi những người khác cùng làm như vậy. Thế cho nên như một cộng-đồng toàn-vẹn, chúng ta là những người nhận-biết mình là người quản-lý của sự tốt-lành rất rộng-lượng, rất tràn-đầy và rất bao-la của Thiên Chúa.

Trong khi chúng làm như thế, đây là một vài điều chúng ta nên nghĩ đến. Trước tiên, vai-trò của cương-vị quản-lý này không phải là một chương-trình nào đó để chúng ta tham gia; nó không phải là một việc chúng ta làm. Nó là một thái-độ uyên-thâm nơi mà chúng ta biết-ơn vì những gì chúng ta lãnh-nhận, và tự-nhiệm một cách sâu-xa để dùng những ân-sủng này cho có hoa-quả, đầy rộng-lượng và trong một sự bao-la mà phản-chiếu thần tính của Thiên Chúa nhân-hậu.

Thứ hai, tôi nghĩ điều chúng ta cần làm khi chúng ta nghĩ đến việc này, đang khi chúng ta suy-tư về cộng-đoàn giáo-xứ, là hỏi xem: cái gì là những ân-sủng khác nhau chúng ta thấy ở chung-quanh? Nếu tất cả chúng ta bắt đầu sử-dụng những ân-sủng này cho có hoa-quả, không phải đem chôn dưới đất hoặc quên-lãng chúng và không nhận-ra chúng, nhưng là chia-sẻ học-hỏi từng ân-sủng một cho đến hết, vậy toàn-thể cộng-đoàn chúng ta sẽ lớn-lên và phát-triển và lan ra những người chung-quanh để họ nói “hãy xem những người Ki-tô hữu này yêu-thương nhau là dường nào.” Hãy nhìn xem cộng-đoàn đó, thật tràn-đầy những ân-sủng của Thiên Chúa.

Chúng ta cũng làm như vậy khi chúng ta đang tỉnh-táo, khi chúng ta suy-niệm về các Dụ-ngôn của Chúa, rằng chúng ta cần phải tháo-vát, không đem chôn những ân-sủng mà để cho chúng lớn-lên. Và chúng ta cần giúp những người khác sao cho ân-sủng của họ cũng lớn-lên.

Chúng ta cần phải biết trung-thành; đây là những ân-sủng từ Thiên Chúa. Chúng không phải là của chúng ta. Chúng ta cần trung-kiên nhận-biết rằng chúng ta không phải là Chủ. Chúng ta chỉ đơn-thuần, cho một khoảnh-khắc trên thế-gian này, được ban cho những ân-sủng này và chúng ta được kêu-gọi để sử-dụng chúng cách chính-đáng.

Và chúng ta cũng chịu trách-nhiệm – khi Chủ trở về. Ở cuối Dụ-ngôn về các Tài-năng ông-chủ trở-về và nói, các ngươi đã làm gì với những nén-bạc ta giao-phó cho các ngươi? Một số đã đem đi chúng đi sinh lợi và một người không làm vậy, mà đem chôn dưới đất. Vậy sẽ có lúc vào cuối đời khi chúng ta đến trước mặt Chúa và Ngài sẽ hỏi chúng ta: ngươi đã làm gì với những ân-sủng ta ban cho – và những ân-sủng này là khác nhau cho mỗi người chúng ta.

Vậy, chúng ta hãy suy-nghĩ về điều đó vào Chúa Nhật này khi chúng ta suy-niệm về đề-tài cương-vị quản-lý đã được nói đến nhiều trong kinh-thánh, uyên-thâm về tâm-linh, đã đâm rễ sâu trong đức-tin của chúng ta và là trọng-tâm của Phúc-Âm. Làm cách nào chúng ta là những môn đệ có thể chia sẻ một cách quảng-đại với một tí của sự vĩ-đại của Thiên Chúa? Làm sao chúng ta có thể quảng-đại chia-sẻ những ân-sủng mà Ngài đã ban cho chúng ta? Làm sao chúng ta có thể sử-dụng thời-gian ta sống cho nó đâm hoa kết quả, từ những tài-năng đặc-biệt chúng ta đã lãnh-nhận, và từ những của-cải vật-chất mà chúng ta chia-sẻ với những người khác, không khu-khu giữ lấy chúng nhưng là rộng-rãi san-sẻ? Bằng cách đó, chúng ta có thể nên những người quản-lý của những mầu-nhiệm của Thiên Chúa một cách trung-thành và sinh hoa-quả. Và chúng ta sẽ, trong cuộc sống bản thân như Chúa đã gọi, suy-niệm về sự vĩ-đại sáng-ngời và bao-dung của tình yêu của Thiên Chúa trong thế giới này. Đó là sứ-mạng của chúng ta và nếu chúng ta làm được điều đó chúng ta sẽ được trung-thành với Ngài.

Xin Chúa ban ơn cho tất cả chúng ta trong sứ-mạng thiêng-liêng này: là trở-nên những người quản-lý của những ân-sủng mà chúng ta đã lãnh-nhận từ Thiên Chúa tốt-lành và vĩ-đại của chúng ta, một cách trung-kiên và tháo-vát.